

Lorraine Kelly

ORKNEJSKÉ TAJOMSTVO

Ked' sa príliv obráti,
nemožno ho zastaviť . . .

Lorraine Kelly
Orknejské tajemství

Lorraine Kelly CBE (anglická skratka Rádu Britského impéria, poznámka prekladateľky) pracuje v televízii už štyridsať rokov a v súčasnosti moderuje reláciu *Lorraine* na stanici ITV.

S manželom kameramanom Stevom má dcéru Rosie, je novinárka a moderátorka.

Lorraine fandí futbalovému tímu Dundee United. Najlepšie nápady dostala pri prechádzke s milovaným border teriérom Angusom.

Orkneje navštívila po prvý raz v roku 1985 a odvtedy sa tam vracia každý rok.

ORKNEJSKÉ TAJOMSTVO

Lorraine
Kelly

aurora

Z anglického originálu *The Island Swimmer*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Orion Fiction
v edícii vydavateľstva The Orion Publishing Group
v roku 2024, preložila Dáša Vallo.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Číslo publikácie: 42

Jazyková redakcia: Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor: Matúš Mládek
Technická redakcia: Ivana Mládeková
Sadzba: Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač: Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

The Island Swimmer
Copyright © 2024 by Lorraine Kelly
All rights reserved.

Translation © Dáša Vallo 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

ISBN tlačená verzia: 978-80-8250-142-4
ISBN e-kniha: 978-80-8250-143-1

*Venujem mame Anne, ktorá mi dala
najúžasnejší dar celoživotnej lásky ku knihám.*

PROLÓG

Orkneje, 2004

Evie verila, že jedine Freya jej pomôže bez toho, aby ju zahltla otázkami. V panike nasadla do auta a zamierila k jej domu.

Evieno dýchanie a búšiace srdce prehlušovali dážď, ktorý bičoval na predné sklo.

Keď dorazila k Freyi, cez okno zbadala žiaru dohasínajúceho ohňa. Na chvíľu sa zamyslela. Nemohla Freyi povedať celý príbeh, jednoducho nemohla. Zomrela by od hanby a viny.

Otvorila dvere domu a ohlásila sa. Znela ako stratené jahňa.

„Evie?“ volala Freya, keď vošla do haly v župane. „Evie, čo sa stalo?“ Evie sa jej hodila do náručia. Vzlykala a nebolo jej dobre rozumieť.

„Freya, pomôž mi. Prosím ťa, musím odísť.“

1. KAPITOLA

Orkneje, 2024

Lietadlo možno spadne a všetkému bude koniec. Už žiadna bolesť ani vina, pomyslela si Evie a len sčasti žartovala. V skutočnosti si neželala hroznú smrť a netúžila, aby spolu s ňou zomreli ďalší pasažieri krátkeho letu z Dundee do Kirkwallu. Jednoducho len nechcela, aby lietadlo pristálo na Orknejach.

Napriek tomu cestovala na sever s mrazivým pocitom v žalúdku. Cez okienko sa pozrela na rozbúrené sivé more a zmocnila sa jej hrôza. Už od raného detstva sa desila vody a more v nej vyvolávalo spomienky na nešťastia a traumy.

Striasla sa. *Toto je obrovská chyba,* pomyslela si. *Všetci zistia, prečo som odišla, a neodpustia mi. Prečo by aj mali, keď si neviem odpustiť ani sama?*

Pilot ohlásil, že čoskoro pristanú. Nervózna Evie trasúcimi sa rukami odložila kabelku pod sedadlo, no vypadol jej z nej mobil.

Letuška v červenej tartanovej uniforme ho zodvihla a spýtala sa Evie, či je v poriadku. Evie prikývla. Kiežby mohla tejto priateľskej žene prezradiť svoje obavy.

Na displeji mobilu zbadala zmeškané hovory a správy od Jeremyho. Nepovedala mu, kam ide. Nepochybne nervózne kráča po ich londýnskom byte. Prinútila sa nemyslieť naňho. Bolo to príliš vyčerpávajúce.

Evie mala len tridsaťosem rokov, no vyzerala oveľa staršie. Jej kedysi žiarivé zelené oči zakalila bolesť, pokožku mala suchú a bledú a svetlé vlasy vyčesané do masťného copu. Široké ústa a výrazné pery stvorené na úsmev väčšinou zatínala od stresu. Bola vychudnutá a zhrbená. Vyzerala, akoby čakala na urážku alebo facku. Jej mama by jej uštipačne povedala, že sa „opustila“.

Lietadlo pomaly klesalo. Cez mraky vykuklo slnko a osvietilo Orkneje, ktoré sa trblietali ako tučné morské panny pokryté smaragdmi. Sivé more sa premenilo na azúrové a tyrkysové a udieralo na snehobiele pláže, ktoré prechádzali do neskutočne jasných zelených polí. Evie zovrelo srdce.

Zabudla som, aké to tu je krásne, pomyslela si. Žiadne miesto na svete sa tomu nevyrovná. Práve preto bolo také náročné odísť a celé roky sa nevrátiť. Teraz však nemala inú možnosť. Musela sa vrátiť. Dúfala, že nebolo neskoro. Musela poprosiť otca o odpustenie a čeliť sestre aj matke.

Hoci otvorí staré rany, už nemôže utekať pred minulosťou.

2. KAPITOLA

Orkneje, 1960

Cara pochádzala z ostrova Hrossey a podobne ako všetky deti roztrúsené po severných častiach orknejského súostrovia musela odísť z domu už ako štrnásťročná, aby dokončila strednú školu v hlavnom meste Kirkwall. Bývala v hosteli a domov na víkend sa vracala trajektom.

Táto drobná tínedžerka so svetlými strapatými vlasmi mala veľké hnedé oči, ktoré sršali energiou a zvedavosťou.

Jej mama Sheila tvrdila, že vyšla z jej lona kričiac „Prečo?“ a neúnavne kládla kadejaké otázky až doteraz. Niektoré boli neškodné. „Prečo nemôžem mať tuleňa ako domáceho miláčika?“ „Prečo musím ísť spať, keď ešte nie je tma?“ „Prečo musím ísť do školy?“ Keď mala Cara päť rokov, vystúpila z radu v obchode rodiny Linklaterovcov a dožadovala sa odpovede: „Prečo sa pán Linklater včera potácal po pláži a spieval si? Prečo mal také čudné oči?“

Nastalo hrobové ticho a pani Linklaterová za pokladňou zhrozene stisla pery.

Sheile sa zahanbene začervenali líca. Bolo to horšie ako návaly tepla, ktoré posledné mesiace ignorovala.

Všetci vedeli, že chudák pán Linklater si občas vypil, keď ho rozčúlila pedantná manželka a neúnavné deti. Za svoje správanie

draho zaplatil, no ľudia to radšej ignorovali, pretože bol neškodný a ľutovali ho.

Sheila hodila košík s nákupom na zem a odtiahla dcéru na ulicu.

„Na také veci sa nikdy nepýtaj,“ prikázala dcére.

„Prečo?“ vyzvedala Cara ako zvyčajne.

Sheila si povzdychla. „Ľudí to znervózňuje.“ Sheila sa domnievala, že hoci Cara bola iba dieťa, presne vedela, čo robí, a túžila byť stredobodom pozornosti.

Po chvíli podplatila dcéru prisľubom sladkostí, ak sa utíši, a spoločne sa vrátili do obchodu. Táto taktika fungovala, no dcére nezabránila klásť otázky celú cestu domov. A len zriedka počúvala odpovede.

Prečo Magnus, starší brat jej najlepšej kamarátky Anne Marie, nosil matkine šaty, keď sa k nim chodila hrať? Prečo sa vždy hrával s nimi a nie s ostatnými chlapcami?

Cara sa Magnus nepáčil a v škole si z neho robila žarty. Napodobňovala jeho hlas aj gestikuláciu a nabádala ostatné deti, aby ho volali „Jessie“. Zdanlivo ju netrápilo, ako veľmi to ranilo nielen Magnusa, ale aj Anne Mariu. Väčšina spolužiakov si myslela, že je zlomyseľná, pretože si uťahuje z milého, zábavného a vľúdneho Magnusa. Priatelila sa s Anne Marie, pretože sedeli spolu v triede, no postupne sa odcudzili, najmä pre jej správanie k Magnusovi.

S pribúdajúcim vekom mala Cara talent odohrať od seba väčšinu ľudí, ktorí boli zo začiatku na jej strane. Všetci na ostrove Hrossey ju ľutovali a ospravedlňovali jej správanie, pretože vyrastala bez otca.

Carina mama sa s jej otcom zoznámila až v dospelosti. James pracoval na rybárskej lodi pri škótskej pevnine v oblasti mesta Fraserburgh. Na Orkneje prišiel na kamarátovu rozlúčku so slobodou, ktorá bola plná alkoholu. Sheila pracovala v bare v meste Stromness. Dali sa do reči.

Očividne sa iba nerozprávali, pretože po deviatich mesiacoch sa narodila Cara. James nechcel mať s dcérou nič spoločné. Bola predsa len výsledkom známosti na jednu noc, ktorú si sotva

pamätal. No aspoň platil alimenty. Sheila sa vrátila na Hrossey, kde ju nik neodsudzoval, teda až na zopár starých babiek, ktoré sa jej smiali, že si nevie udržať kolená pri sebe. Ich nevraživosť po čase upadla a každý potichu napochodoval pomôcť.

Jamesa zriedka spomínali a dokonca aj Cara sa naňho prestala pýtať. Ako malá si vymýšľala príbehy, že je bohatá a známa filmová hviezda, ktorá sa vráti po milovanú dcéru a vezme ju do Hollywoodu, kde bude celé dni jesť zmrzlinu a nosiť ružové, žiarivé šaty s vysokými podpätkami.

Cara bola najšťastnejšia osamote. Knihy si radila podľa abecedného poradia. Svoje hračky si vždy odložila na miesto a jej izba bola taká čistá, že človek by ani neveril, že v nej prespáva nejaké dieťa. Sheilina sestra Betty, Carina teta, hovorila, že to bolo veľmi neprirodzené. Betty zúrila nad stavom izieb jej krdľa divokých červenovlasých dievčat a ich neporiadnosťou, no radšej denne zbierala zo zeme špinavé šaty dcér, ako by vychovávala komplikovanú a úzkostnú Caru.

Tá privádzala mamu aj učiteľov do šialenstva svojou nespútanou energiou a nekontrolovanými otázkami, najmä keď nepočúvala ich trpezlivé odpovede. Keď odišla dokončiť školu do Kirkwallu, mnohí si vydýchli. Na rozdiel od jej spolužiakov, ktorí smútili za domovom, Cara si užívala slobodu. Zúfalo túžila odísť od mamy a z Hrossey, kde nesprávne verila, že ľudia ňou pohrdajú, pretože nemá otca.

Pekná a energická tínedžerka Cara bola sprvu populárna medzi spolužiakmi strednej školy v Kirkwalle, ktorých bavila jej schopnosť klásť tie najosobnejšie a najdrzejšie otázky, dokonca aj učiteľom. Dievčatá sa s ňou chceli kamarátiť a chlapci ju chceli mať za frajerku, no ona sa už rozhodla.

Zapáchil sa jej Duncan, stavaný chalan s rukami ako lopaty, hrivou strapatých čiernych vlasov a milými hnedými očami. Napriek mohutnej stavbe tela bol nežný, milý a nesmierne hanblivý.

Keď mal Duncan desať rokov, otec mu zomrel pri autonehode. Smútok a zodpovednosť jediného potomka, ktorý sa musí

postarať o rodinnú farmu a matku, sa mu vryli do tváre. Vyzeral nešťastne a omnoho staršie. Zbožňoval Caru od prvého školského dňa, keď odprisahal, že si ju vezme za ženu.

Stačilo len nabrať odvahu a pozvať ju na rande. Stále si dokola trénoval, čo jej povie, no keď prišlo na lámanie chleba, začal sa červenat' a nedokázal zo seba vydať jedinú hlásku.

Cara videla, aký je Duncan milý, ako pomáhal ovdovenej matke na ich malej farme, ako ťažko pracoval, ako skoro ráno vstával, aby podojil kravy ešte pred začiatkom vyučovania. Najviac ju však ohúril, keď na konci roka zašli s celou triedou na pláž a uvidela ho v plavkách. Veľmi ju ohromilo jeho svalnaté telo, ktoré odhalil, než skočil do vody.

Cara, po kolená v studenej vode, naňho zakričala. Nechcela, aby sa jej na nohy nalepil piesok. Duncan sa pri nej sklonil, aby mu vyskočila na chrbát. Kým ju opatrne položil na huňatý uterák na tráve nad plážou, držala sa ho ako kliešť.

Podakovala mu, aký je džentlmen. Duncan sa začervenal, čosi zamrmľal a utekal sa schladiť do vody.

Hanbil sa a nemal odvahu povedať Care, čo k nej cíti. Preto sa rozhodla, že urobí prvý krok. Začala ho prosiť o kúsok obrovskej porcie obeda, ktorý mu starostlivo nabalila milujúca mama.

Keď si pochutnávali na obložených chlebíkoch so šunkou a syrom, Cara mu kládla nespočetne veľa otázok o farme, jeho plánoch do budúcnosti a postupne ho dostala z jeho ulity.

Vedela, že si s ním užije úplnú slobodu, pretože vždy sa jej podvolí. Takisto si uvedomovala, že sa o ňu vždy postará a spoločne si vybudujú pekný život. Cara bola taká drobná, že Duncan ju dokázal bez námahy zodvihnúť a prstami jej obopnúť pás.

Na školskom ihrisku sa potajme bozkávali a chodili po meste ruka v ruke. Care sa nezastavili ústa a Duncan sa v tichosti hrdil krásavicou po svojom boku. Keď Cara navštívila ich farmu, Duncanova mama sa ju snažila vykrmiť pohármi plnotučného mlieka a domácou stravou. Tešila sa, že jej hanblivý a ťažko pracujúci syn sa zamiloval do niekoho plného elánu, kto prinesie hluk a energiu do ich tichého života.

Duncan nemohol uveriť, aké má šťastie, že táto úchvatná, múdra a vitálna mladá žena si ho vybrala z vlastnej vôle. Myslel si, že si ju nezaslúži a nie je jej hoden.

3. KAPITOLA

Letisko Kirkwall, 2024

Evie schádzala po schodoch lietadla a musela sa pridržiavať zábradlia. Zavalili ju emócie, že opäť dýcha čerstvý, čistý orknejský vzduch a zatočila sa jej hlava. Podlomili sa jej kolená a takmer narazila do muža s veľkým batohom pred sebou, no akosi sa jej podarilo udržať rovnováhu.

Potácala sa pár metrov k budove terminálu a cítila, že stráca kontakt s realitou. Napínalo ju na vracanie, točila sa jej hlava a ťažko dýchala, až napokon padla na zem. Mužovi s batohom sa ju podarilo zachytiť a zmierniť pád. Okoloidúci jej pribehli na pomoc. „Ustúpte,“ povedal. „Úbohá slečna. Je bledá ako stena.“

Evie pomaly otvorila oči a zahľadela sa do ustráchanej tváre muža, ktorý jej hovoril, že všetko bude v poriadku. Pre zovretý hrudník sa nedokázala nadýchnuť.

„Môj inhalátor. Mám ho vo vrecku,“ zašepkala. „Ospravedlňujem sa za rozruch.“

„Nebláznite. Moja sestra má astmu. Viem, ako to chodí. Pokojne dýchajte.“

Čoskoro pribehol zdravotník letiska.

„Pozrite,“ ozval sa muž znova. „Ničoho sa nebojte. Tento milý zdravotník vás vyšetří.“

Letmo registrovala, že mal najlákavejšie modré oči, upokojujúci hlas a írsky prízvuk. Zhlboka sa nadýchla z inhalátora a pocít

paniky sa zmiernil. Do tváre sa jej vrátila farba a svet naokolo sa pomaly prestal točiť. Milý muž s krásnymi očami mal strapaté čierne vlasy, bol štíhly a opálený a veľmi okúzľujúci.

Mal kockovanú košeľu s ošúchaným golierom, ktorú by si mohol ožehliť, vyblednuté a vynosené nohavice a v ufúľaných turistických topánkach očividne nachodil už stovky kilometrov.

„Prinesiem vám šálku čaju?“ spýtal sa. „Urobí vám dobre.“

„Nie, musím ísť čo najrýchlejšie do Balfourdovej nemocnice,“ zašepkala Evie.

„Je vám tak zle? Netrápte sa, zaveziem vás. Prenajal som si auto a nemocnica je odtiaľto len desať minút.“

„Nie, nič mi nie je. Idem za otcom.“

Evie cítila, ako sa jej slzy derú na povrch. Uvedomila si, že možno prišla neskoro a otca už neuvidí. Dúfala, že sa stihne aspoň rozlúčiť. Dlhovala mu to.

„Dovoľte mi zaviesť vás. Mimochodom, volám sa Finn.“

„Ja som Evie. Ďakujem vám veľmi pekne.“

Tak ako vždy na Orknejach sa kľúče od prenajatého auta nachádzali v odkladačom priestore prístrojovej dosky. Keď sa Finn uistil, že Evie pohodlne sedí, zakryl ju starou bundou, ktorú vytiahol z batohu. Stačilo už len naštartovať a vyraziť.

Počas krátkej cesty do nemocnice rozprával o svojej práci pre charitatívnu organizáciu na ochranu vtákov. Monitoroval orliaky bielo hlavé na ostrove Hoy, takzvanom „vysokom ostrove“ s imponantnými kopcami a divokou prírodou. Evie ho však nepočúvala. Bola stratená vo vlastnom svete úzkosti a obáv.

Pozerala sa z okna. Hoci stále svietilo slnko, začal padať jemný dážď. Od malička zbožňovala takéto počasie, pretože zvyčajne prinášalo žiarivé dúhy v kalužiach. Po daždi všetko vyzeralo ako čerstvo umyté. Zbadala baculaté ovce a kravy, ako sa spokojne pásli na jasnej zelenej tráve. Uvidela niekoľko nových domov, no okolie pôsobilo upokojujúco familiárne. *Možno sa všetko skončí dobre*, pomyslela si.

Keď dorazili do Kirkwallu, Evie prekvapila masívna nová moderná nemocnica, ktorá dominovala nad predmestím mesta. Keď

pred dvadsiatimi rokmi odišla, nestála tu. Dumala, čo všetko sa odvtedy zmenilo.

V detstve rada chodievala do Kirkwallu na zmrzlinu, poobzerať sa po obchodoch a stretnúť sa s kamarátmi. Nikdy s nimi nechočila na pláž, ani počas slnečných dní. Aj pokojné more ju desilo.

Na parkovisku nemocnice sa jej Finn spýtal, či nepotrebuje pomoc, ale Evie ho ubezpečila, že už urobil dosť.

„Som vám veľmi vďačná. Skutočne. Ďakujem, že ste ma nezavalili otázkami. Neviem, kde mi hlava stojí.“

Prikývol. „Tu máte moje číslo. Nebolo by správne nechať vás tu bez toho, aby ste sa mali na koho obrátiť. Dúfam, že váš otec je v poriadku. Ozvite sa, keď budete potrebovať odvoz,“ ponúkol sa a natukal jej svoje číslo do mobilu.

Evie vstúpila do veľkej haly nemocnice a nervózne podišla k recepcii. Personál rázne uháňal po chodbách. Evie okamžite niekoho spoznala, dokonca aj po toľkých rokoch. Ryšavé vlasy mu trochu vybledli, schudol a na nose mal drahé okuliare, ale bol to Edwyn, jeden z jej najlepších kamarátov zo školy. Odjakživa chcel byť doktorom. Teraz tu stál, dospelý a v bielom plášti.

Hneď ako ju zbadal, na tvári sa mu rozžiaril úsmev. „Evie Muir. Si to skutočne ty? Neverím, že po toľkých rokoch si tu.“

Evie sa ulávil. V spoločnosti priateľov Edwyna a Kate sa vždy cítila bezpečne. Ako tínedžeri boli nerozlučiteľní. Dúfala, že napriek všetkému by mohli byť znova dobrými priateľmi ako kedysi. Lenže toto bol bezstarostný Edwyn. Kate ju určite tak vrelo neprivíta.

„Och, Edwyn. Tak rada ťa vidím. Prišla som za otcom. Vieš, ako sa má?“

Jeho úsmev sa vytratil.

„Sadnime si niekde, aby sme sa mohli v pokoji pohovárať.“

Odviedol ju do prázdnej miestnosti a chytil za ruku. „Je mi to veľmi ľúto, Evie,“ povedal nežne. „Tvoj otec mal mŕtvicu a už sa neprebral. Včera zomrel. Bol to nesmierne milý muž a robili sme všetko, čo sa dalo.“

Evie sa znova zatočila hlava.

„Už zomrel?“ zašepkala. „Si si istý? Smiem ho vidieť?“

„Samozrejme. Odprevaďím ťa za ním.“

Evie tomu nemohla uveriť. Prišla neskoro. Už nikdy nezačuje otcov hlas. Už nikto ju nenazve Teenie a nikto ju nebude tak ľúbiť ako on.

Prečo som sa zdráhala? spytovala sa zúfalo. Už nikdy nebudem mať príležitosť mu to vynahradiť.

Edwyn ju objal a Evie sa oňho vďačne oprela.

„Sme tu, Evie. Leží v tejto izbe. Si si istá, že to zvládneš?“ Evie prikývla. Slzy jej zaslepili oči pri pohľade na otcovo chladné, scvrknuté telo. Vyzeral ako žltá vosková figurína, starý a krehký, so šedivými vlasmi a s tenkou hustou bradou. Kde bol ten nebojácny obor, ktorý ju dokázal zdvihnúť, akoby bola ľahká ako pierko?

„To nie je môj otec,“ povedala. „To je omyl. To nie je on. Bol to veľký chlap. Zmyľili ste sa. Očividne ste urobili chybu.“

Počula svoj piskľavý a hysterický hlas. Edwyn ju pevne, ale nežne držal.

„Mrzí ma to, Evie, no Duncan bol veľmi chorý, keď ho priviezli.“

„Čo sa stalo? Vždy bol taký silný a zdravý.“

Edwyn si povzdychol. „Nestaral sa o seba. Odkedy tvoja mama odišla, všetci sme sa mu snažili pomôcť, no zdanlivo stratil chuť do života. Pred týždňom ho sem priviezli po nepríjemnom páde. Ležal na zemi celú noc a bol v hroznom stave. Cestou v sanitke mal ďalšiu porážku a napriek nášmu úsiliu sa už neprebral.“

Opäť sa pozrela na scvrknutého starca a pocítila nekonečnú lásku, ktorú razom prebil pocit hlbokého smútku a trýznivej viny. „Zbohom, oci,“ povedala. „Mrzí ma, že sme sa nerozlúčili. Nikdy si to neodpustím. Nebola som pri tebe, keď si ma potreboval.“

Nežne ho pohladila po chladnej tvári.

„Za desať minút sa mi končí služba,“ ozval sa prívetиво Edwyn. „Pokojuje sa rozlúč a stretneme sa v kaviarni na prízemí.“

Evie znova prikývla. Bála sa otvoriť ústa.

Po štvrt hodine pri šálke vriaceho presladeného čaju v nemocničnom bufete nedokázala Evie spracovať, čo sa stalo. „Frea mi napísala list, že musím rýchlo prísť. Netušila som, že bol taký chorý,“ vysvetlila.

Edwyn si povzdychol. „Myslel som si, že je s tebou v kontakte, no nikdy nám nepovedala, kde presne si bola. Vieš, aká je. Nikdy neporuší sľub. Freya bola jediná osoba, ktorú tvoj otec pred smrťou počúval. Nikoho iného nevypustil do domu. To ona ho našla a zavolala sanitku. Snažila sa ho presvedčiť, aby prestal piť a lepšie sa stravoval, ale nepomohlo to. Všetci sme sa naozaj snažili, Evie.“

Evie stiahlo žalúdok. „No ja som tu nebola. Mala som sa oňho postarať.“ *Nebola som pri ňom, pretože som sa bála čeliť tomu, čo som urobila. Všetko to je moja vina. Celý tento zmätok. Môžem za to ja.*

Edwyn nedokázal zabrániť chladnému tónu v hlase. „Som si istý, že si mala svoje dôvody, prečo si odišla a prerušila kontakt. Lenže bolo to ťažké pre nás všetkých. Chýbala si nám. Jednoducho si sa vyparila.“

Evie mala slzy na krajíčku.

„Viem. Hrozne ma to mrzí.“ Bola len vyčerpaná, utrápená žena s očami plnými bolesti. „Liv vie, čo sa otcovi stalo?“

„Tvoja sestra ho v nemocnici nenavštívila a domov prišla len vtedy, keď potrebovala peniaze,“ vysvetlil Edwyn.

Evie si povzdychla a ponorila hlavu do dlaní.

Edwyna to zasiahlo. „Evie, nikdy neviem, kedy mám sklapiť. Si v šoku a moje reči to len zhoršujú. Príď k nám domov a uvidíš Kate a naše škvrňatá. Pomôžeme ti so všetkými vybavovačkami. Si vítaná zostať tak dlho, ako potrebuješ.“

Rozplakaná Evie sa pokúsila o úsmev. „To si nezaslúžim. Prenajala som si izbu vo Foverane, pretože som si nebola istá, či môžem zostať u otca. Nezdržím sa tu dlho. Dúfam, že odletím tak skoro, ako sa bude dať.“

Edwyn sa zdráhal. „Musíš tu zostať, aby si vybavila všetky úradné záležitosti svojho otca. To ti zaberie minimálne niekoľko dní.“

Evie znova zavzlykala a Edwyn ju objal.

„So všetkým ti pomôžeme. Teraz ťa zaveziem do hotela. Keď budeš niečo potrebovať, ozvi sa mi. Tu je moje číslo.“

Evie si spomenula na muža, ktorý jej prednedávnom takisto ukladal svoje číslo do mobilu a ponúkal jej pomoc. Zabudla, aké

to je bývať na mieste, kde si ľudia skutočne pomáhali. Keď jej Edwyn vrátil mobil, všimla si ďalšiu správu od Jeremyho. *Zavolaj mi hneď, ako si to prečítaš, inak to oľutuješ.*

Ledva zaregistrovala jeho poslednú vyhrážku. Omámená si ľahla do postele hotelovej izby. Sympatická recepcná poznala jej rodinu a rýchlo ju ubytovala.

Napriek traumatickým udalostiam dňa Evie tvrdo zaspala. Odrazu ju zobudilo zvonenie telefónu pri posteli.

Sníval sa jej hrozivo realistický sen. Prisahala by, že jej mama vošla do izby, hulákala a nahnevane ju obvinila, že zničila ich rodinu svojou sebeckosťou a zlomyseľnosťou.

„Zlé dievčisko,“ kričala. „Zlé, zlé dievčisko.“

Evie dezorientovane siahla po mobile. Okamžite si spomenula, že jej otec už nežije, a ohromil ju smútok.

„Prosím,“ zašepkala.

„Evie? Tu je Freya. Edwyn mi povedal, kde si. Vyzdvihla by som ťa na letisku a bola pri tebe, keď si sa dozvedela smutnú správu. Mrzí ma to, chúdätko moje. Ako sa cítiš?“

„Och, Freya, už bolo neskoro. Mala si pravdu. Mala som prísť skôr. Tak ma to trápi. Mala som sa ti ozvať, ale všetko ubehlo tak rýchlo. Nestihla som sa rozlúčiť, ospravedlniť sa mu ani povedať, že ho ľúbim,“ vzlykala Evie.

„Počkaj na mňa. Nie som ďaleko. Nemala by si byť osamote. Ostaneš u mňa. Bez debaty.“